

Theater

za 17.12.22 – Cc Strombeek

Hoe te leven

Johan Petit & Herwig Ilegems

In *Hoe te leven* gaan Johan Petit en Herwig Ilegems op zoek naar een handleiding voor het leven. Aan de hand van persoonlijke, kwetsbare en vaak grappige verhalen beslechten de twee theatermakers elke avond samen met het publiek welke wijsheid voor één avond dé Wijsheid der Wijsheden wordt.

Spel Herwig Ilegems en Johan Petit | **Concept** Wim Helsen en Johan Petit
Licht en decor Tim Clement | **Coproductie** Perpodium | **Met de steun van**
Taxshelter van de Belgische Federale Overheid

www.marthatentatief.be

Duur: 1u30' + pauze + 45'

Interview Herwig Ilegems en Johan Petit

'Zodra je beseft dat je mag mislukken, krijg je vertrouwen'

Jonas Mortier, *De Morgen*, 12.09.22

Waar komt het idee voor de voorstelling vandaan?

Johan Petit: "De korte versie van het verhaal is dat Wim Helsen en ik samen een concept hebben bedacht, dat we door corona en door Wims huidige drukke agenda niet samen op het podium konden brengen. Gelukkig heeft Herwig het overgenomen en er zijn eigen invulling aan gegeven. Herwig heeft een soort poëzie in zich en een blik op de wereld die nogal verwant is met de manier waarop Wim in

de wereld staat. Dat heeft iets te maken met een zekere liefde voor het gepruts, een mededogen voor het eeuwige vallen en weer rechtkrabbelen. Voor mij gaat deze voorstelling daar ook over. Natuurlijk zit het leven vol met zaken die mislukken, maar hoe ga je daarmee om, hoe kruip je recht, hoe overleef je het leven eigenlijk?"

Als het gaat om de vraag 'hoe te leven', hebben jullie als antwoord allebei voor een leven als verteller/acteur gekozen. Waarom?

Petit: "Ik vind verhalen ontzettend belangrijk. Dat is altijd al zo geweest. Ik heb ooit een boek over oosterse filosofie gelezen, *De weg* heette dat. Een van de belangrijkste dingen die ik daaruit heb geleerd, is dat er in de oosterse manier van

denken niet zoiets bestaat als een vastliggend karakter of een diepste zelf. In het Westen hoor je mensen vaak zeggen: ik ben nu eenmaal zo. Maar ik geloof daar niet in. Ik geloof dat wij uit verhalen bestaan. Wie wij zijn, wordt voor een stuk bepaald door de dingen die we meemaken, maar nog meer door de verhalen die we daarover vertellen en de betekenis die we eraan geven. (...) Daarnaast geniet ik er gewoon van om op een podium te staan en te interageren met een publiek.”

Hoe zit dat bij jou, Herwig?

Herwig Ilegems: “Waarom ik voor dit bestaan koos? (*lacht*) Ik ben altijd wel een speler geweest: in de klas zotte dingen doen, entertainen... Het was niet zo dat ik diep vanbinnen de behoefte voelde om theater te gaan maken. Ik was meer een straatspeler, heel intuïtief. (...) De rode draad in mijn werk, waar veel uit vertrekt, is een zekere tegendraadsheid. Dan zie ik iets en wil ik daar graag een alternatief tegenoverstellen. Ik vind dat er te veel wetmatigheden en regeltjes zijn. In heel wat films en tv-series zie je een bijna geijkt procedé terugkeren.

Ik kan enorm getriggerd worden door de vraag: wie zegt dat het zo moet? Zullen we dat niet eens omgooien? Het leven zit, als we eerlijk zijn, vol tegenspraak. Het leven is niet consequent, en net dat fascineert mij. Ik wil de mensen een andere kijk geven op het leven dan de kijk die ze meestal voorgekauwd krijgen. Ik wil graag zeggen: hier, dit is toch een andere weg of mogelijkheid?”

Petit: “Die geijkte procedés waar Herwig het over heeft, hebben volgens mij ook te maken met de enorme druk die er vaak is bij televisie en film om winst te maken. Ik kus mijn twee handen dat wij subsidies krijgen en dat winst voor ons niet op de eerste plaats hoeft te komen. Want wie winst wil maken, moet efficiënt werken. En dan mag je geen tijd verliezen, en is er geen ruimte voor traagheid.”

Ilegems: “En ga je alleen nog voor de hand liggende dingen doen. Het is pas door tijd en ruimte te nemen dat er interessante ideeën boven komen drijven.”

Petit: “Kwaliteit zou boven winst moeten staan als doel. En met kwaliteit bedoel ik niet alleen een goed eindproduct, maar ook hoe je de dingen doet en hoe je met mensen omgaat. (...) Het lijkt alsof we afwijken, maar eigenlijk gaat *Hoe te leven* daarover. Wij proberen een antwoord te bieden op die manier van denken. De wijsheden die wij verdedigen gaan niet over het soort wijsheden die je in managersboeken vindt, genre: hoe behaal ik het snelst succes, hoe word ik rijk, hoe word ik gezien?”

Ilegems: “Vandaag de dag moet je iets bereiken, want anders ben je niet goed genoeg. Onze voorstelling wil net een andere, menselijkere kant benadrukken, als een soort antidotum tegen het eeuwige gejaag van deze tijd, waarin we allemaal te horen krijgen hoe we moeten leven. Wij stellen daar, op ludieke wijze, onze eigen kijk tegenover.”

In *Hoe te leven* verdedigen jullie om beurten drie wijsheden, waarna het publiek kiest welke ze de beste vinden. In een finaleronde moeten enkele dapperen uit het publiek de overgebleven drie wijsheden verdedigen. Het lijkt me niet evident om de regie zo uit handen te geven.

Petit: “Dat vind ik net tof aan theater, dat er iets gebeurt waarvan je weet: dit was alleen vandaag te zien. Ik heb iets unieks meegemaakt.”

Ilegems: “Dat is in zekere zin de kracht van deze voorstelling: we moeten de regie loslaten en da’s niet makkelijk. Ik ben redelijk perfectionistisch, en het is moeilijk om toe te laten dat de ene avond al eens beter is dan de andere, omdat er andere toevalligheden meespelen. Er zit risico in deze manier van werken, maar ook dat wordt geapprecieerd, omdat het publiek ziet: dit is kwetsbaar. En als die kwetsbaarheid eerlijk is, kan er eigenlijk niks mislopen. Soms ga je naar theater en weet je na tien minuten al wat je het volgende anderhalf uur mag verwachten. Maar bij goed theater voel je op elk moment dat er ongelooflijk veel mogelijk is.”

Is dat een kwestie van durven te mislukken?

Ilegems: “Ja, als er dingen mislopen of dreigen mis te lopen, is dat eigenlijk een kans. Want op dat moment denkt iedereen in het publiek: hoe lossen ze dit op? Wat gaat er nu komen? En op dat moment wordt elke zin geboren vanuit die spanning. Je weet niet wat er gaat volgen. Alles kan. En dat is het allerhoogste.”

Petit: “En hoe meer er op het spel staat, hoe spannender het wordt. (...) En wat dat durven te mislukken betreft: zodra je beseft dat je mag mislukken, dat je daar niet van doodgaat, krijg je vertrouwen. Vertrouwen is de stok waarmee je over je onzekerheid kan springen. Vertrouwen zegt niets over of iets gaat lukken of niet, maar wel over of je iets durft te doen. Dat is ook het belangrijkste dat ouders hun kinderen kunnen meegeven: vertrouwen. Maar dat is tegelijkertijd zo moeilijk. Want je moet je kinderen loslaten, ze tegen de muur laten knallen.”

Ilegems: “(...) vandaag voel je vaak hoe alles succes moet hebben of moet opbrengen. Daarbij vergeten we weleens mensen die steun nodig hebben. Voor mij is dat de rode draad in de voorstelling: aandacht hebben voor de dingen die belangrijk zijn in het leven.”

Petit: “We zijn in die zin niet écht op zoek naar de ‘Ultieme Wijsheid’ die alle andere wijsheden in de schaduw stelt. Het is geen échte wedstrijd en ook geen discussie, maar meer een open gesprek over wat belangrijk is in het leven. Wat is de essentie? Liefde, vriendschap, aandacht voor elkaar? Bij een discussie probeer je de ander te overtuigen van je gelijk, bij een gesprek luister je naar de ander.”

Lees het volledige interview op

<https://www.ccstrombeek.be/podium/hoe-te-leven>

Meer THEATER binnenkort

Please (don't) let me be (mis)understood
Geert Belpaeme
do 26.01.23 | 20u30
Cc Strombeek

9.6 (een verweer)
Het nieuwstedelijk
do 2.02.23 | 20u30
Westrand Dilbeek

Ode to a Love Lost
Toneelhuis / Benjamin Abel Meirhaeghe
vr 3.02.23 | 20u
De Factorij Zaventem